

men jeg har naturligvis flere Grunde derfor. Hvad Husfliden angaar, da er der bleven gjort opmærksom paa en anden Art af Husflid; den ærede Ordsfører har udtalt sig derom, og jeg skal blot henpege dertil, men det kan dog ikke nægtes, at det vilde have en langt anden Værdi for vort Land, dersom det maatte kunne opfyldes, som han antydede, nemlig, at man i enhver Skole i Landet fik i Særdeleshed den kvindelige Ungdom oplært til at kunne udføre de Krav, der kunne stilles til en ordentlig Husmoder. Det er sørgeligt at tænke sig, hvormange Fruentimmer, der er omkring i Landet, som ikke selv kunne sy deres Bindeb eller stoppe deres Mandes Strømper. Det ærede Medlem fra Næstved kom maasse ved en Fortællelse til at sige, at denne Sum skulde være til at befordre Husfreden med i Stedet for Husfliden, men det forekommer mig, at man virkelig kunde tænke sig, at Husfreden ofte bliver brudt, naar der er en saa uduelig Kvinde i Huset, at hun ikke kan udføre det Allernødvendigste til at vedligeholde de saa klædningsstykker, som ere nødvendige. Hvad nu ellers det store Spørgsmaal angaar om den gammelbogs Husflid, som man vil oplive, saa siger jeg: andre Læder, andre Sæder. Dengang Befolkningen kun havde som sin højeste Opgave at skaffe sig det daglige Brød, var det i sin Orden, at man lagde sig efter slige Ting, men nu er der Gudstelen for det danske Folk opgaaet et højere Formaal, nemlig at kunne blive en brugbar Borger i sit Land. Naar en Mand har faaet borgerlige Rettigheder, som det nu er Tilfældet, saa er det vigtigt, at han ogsaa bruger den Smule Tid, han kan leve fra Kampen for at faa det daglige Brød, til nogen aandelig Udvikling, til nogen Kundskabs Erhvervelse. I en Tid som vor er det meget fordelagtigere for en Mand at have nogen Kundskab om de Forhold, i hvilke han lever, end det er, at kunne skjære en Møggreb eller lave Lørepæle eller andet Saadant, og det er i Særdeleshed dette, som man fremstiller som et Ideal, at enhver Karl skulde kunne om Aftenen tilbringe sin Tid med at lave slige primitive Agerdyrkningsinstrumenter. Naar man dernæst ser hen til den Maade, hvorpaa dette Præmiesystem i den senere Tid er anvendt, saa maa man ikke tage mig det ilde op, at jeg ikke kan se Andet, end at der deri ligger en bestemt politisk Bestræbelse. Man behøver blot i Bladene at læse, hvilke Mænd det er, der staa i Spidsen derfor, saa vil man strax se, at det er Mænd, som træde op som Ansøgere i politiske Forhold, der i Særdeleshed interessere sig for dette Spørgsmaal (Afbrydelse af Dinesen). Nei, jeg skal ikke blande mig i det, jeg skal kun bemærke, at dersom det ærede Medlem ellers mener Noget, maa han for mig gjerne komme nærmere frem med det. Jeg holder mest af at tale rent ud af Posen, disse fornummede Antydninger agter jeg ikke at tage mig af; jeg siger kun, at dette er en Kjendsgjerning,

og naar et Forslag nu kommer frem paa den ene Side paa en, om jeg saa tør sige, noget umoden Maade, og paa den anden Side med det bestemte Niemed at bekæmpe Bestræbelser, som jeg for min Part søger at støtte, saa ser jeg allerede af den Grund ikke, hvorfør jeg skulde gaa ind paa et saadant Forslag. Jeg tror imidlertid allerede i dette Par Ord tilstrækkelig at have antydet, hvorfor man kan have en levende Interesse for Udviklingen af Husflid, saaledes som den er nødvendig til enhver Tid, altsaa ogsaa i vor Tid, og derimod skyde det Gammelbogs til Side, og saa i dets Sted se at tilvejebringe en Udvikling for Befolkningen, der har ganske anderledes Betydning for den, end den Husflid, som man vil vække op af Graven. Naar vi derefter komme til Forslaget til § 25 om Nedsættelsen af en Kommission med Hensyn til Arbejderforholdene, saa behøver jeg blot at se dette Ord „Kommission“ for at være færdig dermed, thi det forekommer mig, at vi nu i de senere Aar have haft Begjæringer om saa mange Kommissioner, Fiskerikommission, Arbejderkommission, Fattigkommission, Lovkommission, Kjøbstadskommission, Kirkekommission, og Theaterkommission. Lader os se, mine Herrer, hvad Virkningen er bleven af disse Kommissioner. Hvad Theaterkommissionen bragte mod dette Things Dnsse, vide De Alle. Naar vi se Kjøbstadskommissionens Arbejde, da tror jeg ogsaa, at der er Mangel, der vilde blive bange for Resultatet deraf. Disse Kommissioner kan det saaledes efter min Mening ikke være en Opgave for Rigsdagen at støtte, da det er min Overbevisning — om det end ikke er paatænkt af Regjeringen — jeg vil ikke gjøre Bestyldninger mod Regjeringen —, at, er der Noget, der kunde benyttes til at gjøre Rigsdagen overflødig, saa er det disse Kommissioner, der saaledes nedsættes af Regjeringen angaaende ethvertjomhelst Forhold. Var det endda særdeles tekniske Kundskaber, der skulde ligge til Grund for de vedkommende Sagers Afgjørelse, vilde jeg sige, at der kunde være Noget i, at Rigsdagen fandt sig i at bevilge Penge dertil; men selv naar det angaar de almindeligste Samskudsforhold, skal der ogsaa en Kommission til, og saa skulde ikke de hundrede og nogle og tredsindstyve Mænd, som ere her i Rigsdagen paa Folkets Vegne, have Kundskaber nok til at give Regjeringen Raad om Forhold af den Art! Det er efter min Mening en Undergravning af Rigsdagen, som finder Sted gennem disse Kommissioner. Naar man ser hen til de Krav, som man billigtvis kan stille til Regjeringen, saa forekommer det mig ogsaa, at vi, efter for saa Aar siden, at have omorganiseret Ministerierne og givet tilstrækkelige Lønninger i Genhold til de Krav, der ere bleve stillede fra Regjeringens Side, kunde forlange, at Regjeringen skulde være i Besiddelse af den Sagkundskab, som overhovedet kan fordras hos den, og det forekommer mig da, at man i ganske enkelte Tilfælde kunde